

Arrest

nr. 63 892 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 4 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 18 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd, die verzoekster op 5 maart 2011 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

[B., Z.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Vooreerst slaagt betrokkene er niet in aan te tonen dat zij op 15.12.2009 een langdurig ononderbroken verblijf in België had dat minimum 5 jaar bedraagt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat zij op 10.06.2008 een visum type C aanvroeg te Casablanca, Marokko. Daarnaast slaagt betrokkene er evenmin in aan te tonen dat zij vóór 18.03.2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van een inschrijving taallessen Nederlands en beweert een vriendenkring te hebben uitgebouwd en werkbereid te zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Verder beroept betrokkene zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Zij haalt aan dat zij bij haar broer [M. B.] [...] en zijn kinderen inwoont, maar bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van de identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Betrokkene slaagt er zodoende eveneens niet in om aan te tonen dat zij in aanmerking komt voor het criterium 2.3.

Verder toont betrokkene niet aan dat zij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Wat betreft de overige aangehaalde elementen, namelijk art. 8 E.V.R.M. en geen banden land van herkomst dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag artikel 9bis niet kan worden opgemaakt

welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat het invoeren van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. (zie supra) Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. .

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko voor zij voor een eerste keer naar België kwam en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 5 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 12 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt ter adstruering van haar stelling het volgende:

“[...]”

In de eerste bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat verzoekster de familieband niet zou bewijzen om zich te kunnen beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

In de eerste bestreden beslissing wordt daarnaast gesteld dat het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop verzoekster zich beroept geen voldoende bewijskracht zou hebben om te kunnen spreken van verwantschap.

Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze familieband heel eenvoudig kunnen nagaan. Immers meent verzoekster dat de verwerende partij via eenvoudige raadpleging van het rijksregister kan nagaan wie de ouders zijn van de heer [M. B.]. Vervolgens had de verwerende partij deze resultaten kunnen vergelijken met de geboorteakte en overlijdensaktes voorgelegd door verzoekster.

Minstens had de verwerende partij aan verzoekster de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien zij dit noodzakelijk achtte.

Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het ongegrond verklaren van de aanvraag met bevel het grondgebied te verlaten zonder verzoekster de kans te geven zich te verdedigen

en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Ten overvloede wordt door verzoekster opgemerkt dat zij op heden over meer stukken beschikt die aantonen dat de heer [M. B.] wel degelijk haar broer is: zo blijkt uit het familieboekje (stuk 4 "livret de famille") van deze laatste dat hij dezelfde ouders heeft als verzoekster (vergelijk met stuk 3.b gevoegd aan de regularisatie-aanvraag stuk 3):

[M. B.] (vader) en [F. M.] (moeder)."

2.1.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, dd. 8 februari 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verzoekster had uitdrukkelijk de toepassing gevraagd van de instructie van 19 juli 2009 en meer in het bijzonder beriep zij zich op de criteria 2.3, 2.8A en prangende humanitaire situatie.

Uit de instructie van 19 juli 2009 en het bijhorende vademecum, blijkt inzake criterium 2.3 wat volgt:

"Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis van de wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben."

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat voornoemd criterium zeer duidelijk is en verzoekster niet betwist dat zij slecht een identiteitskaart overmaakte van de heer [B. M.], waardoor er in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat zij de familieband tussen haarzelf en haar broer niet bewijst. Een identiteitskaart heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Het komt verzoekster nochtans toe om haar aanvraag te staven aan de hand van de alle nodige documenten en het criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 was niet in de tijd gebonden.

Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de verwerende partij onredelijk gehandeld heeft door geen extra informatie op te zoeken of op te vragen.

Het loutere feit dat verzoekster thans een familieboekje voorlegt waaruit de verwantschap zou moeten blijken, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat omdat dit stuk niet voorhanden was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing."

2.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster via een op 4 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag indiende om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden en dat zij zich hierbij onder meer beriep op het punt 2.3 van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op "De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben." Zij verwees naar het feit dat zij in België een gezin vormt met haar broer en diens twee kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben.

In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoekster de familieband tussen haar en de heer M. B. niet aantoonde. Hierbij wordt toegelicht dat zij weliswaar de identiteitskaart van de heer M. B. – van wie verzoekster stelt hij haar broer is – aanbracht, doch dat dit document niet toelaat

om deze familierelatie vast te stellen. De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken – met name haar nationale identiteitskaart, haar geboorteakte, een overlijdensakte van haar ouders en een Belgische identiteitskaart van de heer M. B. – de verwantschapsband tussen haar en de heer M. B. op zich niet blijkt, zodat niet kan gesteld worden dat verweerder de door verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden gevoegde stukken niet zorgvuldig zou onderzocht hebben.

Er dient ook te worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient om zijn aanvraag met de nodige bewijskrachtige stukken te onderbouwen. Verzoekster had ruim de mogelijkheid om alle nuttige inlichtingen en stukken ter onderbouwing van haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden mee te delen aan het bestuur. Het feit dat verzoekster zelf nalatig is geweest en niet de vereiste overtuigingsstukken bij haar aanvraag voegde laat niet toe te besluiten dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende. De zorgvuldigheidsplicht heeft verder niet tot gevolg dat verweerder zelf de aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf gemachtigd te worden met bewijsstukken moet onderbouwen en hij hiertoe een onderzoek dient te verrichten teneinde de nodige bewijsstukken te verwerven of dat hij de betrokken vreemdeling dient te contacteren met de vraag om alsnog de vereiste documenten neer te leggen.

De Raad stelt tevens vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met al de door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen gronden en gevoegde stukken.

In de mate dat verzoekster thans een kopie van een familieboekje bij haar verzoekschrift voegt dient te worden opgemerkt dat dit stuk niet werd overgemaakt aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing en het bestuur met dit stuk dan ook geen rekening kon houden. Aangezien de Raad zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd kan dit stuk in de procedure voor de Raad ook niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster stelt de vaststelling in de tweede bestreden beslissing – dat zij niet beschikt over een paspoort voorzien van een geldig visum – niet ter discussie.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig zouden zijn voorbereid en niet zouden zijn gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.1. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Zij verstrekt volgende toelichting:

[...]

In de eerste bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop verzoekster zich beroept geen voldoende bewijskracht zou hebben om te kunnen spreken van verwantschap.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen.

Inhoudelijk is de motivering van de eerste bestreden beslissing dan ook niet afdoende.

Verzoekster beriep zich in haar regularisatie-aanvraag op criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster er niet in slaagt om te bewijzen dat zij een ononderbroken verblijf had in België van minstens 5 jaar. Niettemin had verzoekster meerdere stukken neergelegd die dit 5-jarig verblijf net wel aantoonde.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwees naar het administratief dossier, waaruit zou moeten blijken dat verzoekster op 10/06/08 een visum type C aanvroeg te Casablanca (Marokko).

Vooreerst is het voor verzoekster niet duidelijk of het hier wel degelijk om een visumaanvraag van verzoekster zelf gaat (en niet van een naamgenoot bijvoorbeeld; overigens heeft verzoekster [Z.] en niet [Z.] als voornaam).

Het klopt wel dat verzoekster in die periode voor korte duur in Marokko heeft verbleven, doch over de beweerde visum-aanvraag als zogenaamd tegenbewijs dient zekerheid te bestaan.

Daarenboven neemt een eventueel kort verblijf in Marokko toch niet weg dat verzoekster in België reeds van voordien duurzaam en lokaal kan verankerd zijn, zoals in casu."

2.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"De verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat verzoekster met haar verweer niet duidelijk maakt als zou de materiële motiveringsplicht geschonden zijn door haar niet te regulariseren op basis van artikel 2.8 A van de instructie van 19 juli 1991.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt duidelijk dat zij de persoon is die een visum-aanvraag kort verblijf indende dd. 10 juni 2008, vanuit de consulaire posten te Marokko. Zij doet in ieder geval geen poging om dit te weerleggen. De loutere bewering als zou zij reeds voor haar kort verblijf in Marokko lokaal en duurzaam verankerd zijn, doet evenmin afbreuk aan de correctheid van de bestreden beslissing, temeer de voorwaarde van 'lokale verankering' in casu niet betwist wordt en niet wegneemt dat verzoekster minstens niet voldoet aan de (andere) twee van de drie cumulatieve voorwaarden om geregulariseerd te worden op basis van het criterium 2.8 A, te weten:

1. *verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).*

2. *Vóór 18 maart 2008:*

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

OF

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3. *lokale verankering in België aantonen.*

Verzoekster, die niet voldoet aan minstens twee van de drie cumulatieve voorwaarden om geregulariseerd te worden op grond van criterium 2.8 A, maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn.

Alle door haar aangehaalde elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd er op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen haar aanvraag ongegrond wordt bevonden.

Verzoekster vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001)."

2.2.3. De Raad wijst erop dat in het kader van de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing op correcte wijze werd aangegeven dat verzoekster de verwantschapsband met de heer M.B. niet heeft aangetoond en dat zij zich bijgevolg niet aantoonde dat zij zich in een situatie bevond zoals voorzien in het punt 2.3 van de beleidsrichtlijnen van 19 juli 2009.

Verzoekster stelt verder niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder dat zij evenmin voldoet aan de voorwaarden vervat in punt 2.8A van de beleidsrichtlijnen.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijnen wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. In de eerste bestreden beslissing wordt geduid dat verzoekster niet kan stellen dat zij voorafgaand aan haar aanvraag ten minste vijf jaar ononderbroken in België verbleven heeft, daar zij op 10 juni 2008 een visum type C aanvroeg bij de Belgische vertegenwoordiging te Casablanca, en dat evenmin blijkt dat zij vóór 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf in België heeft gehad of hiertoe, voor die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen. De Raad stelt vast dat verzoekster het motief dat zij vóór 18 maart 2008 niet op legale wijze in België heeft verbleven en voor deze datum evenmin een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen, niet betwist. Daarenboven vindt het motief in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster op 10 juni 2008 een visum type C aanvroeg bij de Belgische vertegenwoordiging te Casablanca steun in de stukken van het administratief dossier. De identiteitsgegevens van deze visumaanvraag komen overeen met de identiteitsgegevens die verzoekster thans opgeeft, zodat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat zij deze visumaanvraag indiende. Bovendien erkent verzoekster dat zij in deze periode in Marokko heeft verbleven.

Verzoekster maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de beleidsinstructies van 19 juli 2009 zouden zijn miskend bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch toont niet aan dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Tevens houden de bestreden beslissingen, die in concreto neerkomen op het scheiden van de familieleden, een inbreuk in op de artikelen van het EVRM waaronder de artikelen 3 en 8. Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verwerende partij zonder meer stelt dat verzoekster niet zou bewijzen dat hij in aanmerking komt voor prangende humanitaire omstandigheden.

Verwerende partij legt zomaar de inhoud van de regularisatie-aanvraag met bijgevoegde stukken naast zich neer. Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. De voorgelegde bewijzen worden door verwerende partij naast zich neergelegd, zonder hiervoor een redelijk te verantwoorden uitleg te verschaffen.

Ook op dit punt omvat de eerste bestreden beslissing dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen.

Het is duidelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek. Verzoekster uitwijzen zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M. en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie.

Er bestaat een duidelijke een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster en de eerste bestreden beslissing.”

2.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk op welke wijze de thans bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Zij toont ook niet aan op welke wijze artikel 8 EVRM in casu geschonden wordt ten gevolge van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing impliceert niet als zou verzoekster definitief gescheiden worden van haar familie.

Niets verhindert verzoekster om haar familie te vervoegen eens zij in het bezit zal worden gesteld van de nodige binnenkomstdocumenten.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3.3.1. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu voert verzoekster aan dat de scheiding van haar broer en diens gezin een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het loutere gegeven dat zij gescheiden wordt van de heer M. B. voldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat er sprake is van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De vage bewering van verzoekster dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt laat ook niet toe tot dit besluit te komen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zelfs indien in casu wordt aangenomen dat verzoeksters verwant is met de heer M. B., dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen. Overeenkomst de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers en zussen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij

de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe te stellen dat zij een gezin vormt met haar broer en diens vrouw en kinderen en dat zij met hen samenwoont. Zij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van de heer M. B. Er blijkt dan ook niet dat er sprake is van een familieleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Daarenboven moet worden toegelicht dat zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de heer M. B., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve ook niet dat dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Evenmin blijkt dat er op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster te machtigen of toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK